

**O scrisoare veche - George Vicesimus Wigram
... un mesaj actual**

Iubite frate!

Scrisoarea ta dragă a ajuns la mine și îmi pare foarte rău că inima ta este atât de împovărată și deprimată. Aș fi foarte fericit dacă aș putea să te ridic și să te încurajez puțin. Știu că acesta este unul dintre privilegiile noastre binecuvântate și, de aceea, sper că Domnul credincios îmi va da și mie această bucurie acum.

Întristare din cauza problemelor de adunare

Există lucruri pe pământ care pot foarte bine să ne umple inimile de întristare și durere. Starea actuală a adunării, despre care scrii, este în principal o problemă de acest fel. Cel care are o inimă pentru Isus, care Îi împărtășește sentimentele și trăirile pentru Adunare, nu poate decât să se gândească cu durere la această tristă fragmentare și confuzie, la spiritul de partidă care domină în general în Adunare. A privi cu indiferență la această stare de lucruri nu face decât să trădeze o inimă care este indiferentă și față de Domnul ei. Deci, știu și din propria mea experiență că, uitându-mă la această stare tristă, există sentimente care exprimă mai mult neliniște și descurajare, decât întristare conform cu voia lui Dumnezeu. Inima noastră și-a pierdut atunci adevăratul loc de odihnă și nu-și mai amintește de îndemnul binecuvântat al apostolului: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri”. Dacă în inima noastră lipsește adevărata liniște, nu vom putea niciodată să ne preocupăm în mod corect de greșelile și neajunsurile celorlalți. Numai atunci când inimile noastre sunt liniștite și fericite în prezența Celui care ne iubește și care îi poartă pe toți ai Săi într-o dragoste desăvârșită, suntem capabili să spălăm picioarele sfinților. Prin urmare, trebuie să fim destul de vigilenți și treji. Inima este foarte înclinată să-și acopere propria neliniște cu stările triste ale altora, să ascundă neliniștea proprie în spatele infirmităților altora. Adesea putem chiar să găsim o anumită satisfacție în a judeca neajunsurile și infirmitățile confrăților noștri. Dar atunci ar fi mult mai necesar să luăm aminte la cuvintele serioase ale Domnului: Scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea limpede să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Într-adevăr, contează foarte mult cu ce inimă privim neajunsurile celorlalți. S-ar putea ca atunci când inima noastră și-a pierdut adevăratul loc de odihnă, oricât de mult am gândi că judecăm corect stările triste ale adunării, totul să pară schimbat când umblăm personal în prezența lui Dumnezeu. Vai! Cât de des am avut eu însumi această experiență! Vedem atunci mult mai clar neajunsurile și infirmitățile altora sau ale adunării, le simțim mult mai profund; dar acest sentiment nu se exprimă prin judecare lipsită de dragoste sau prin suspine și plângeri mulțumitoare de sine și inutile, ci se dezvăluie înaintea lui Dumnezeu cu rugăciune și cerere, trezește harul și dragostea în propriile noastre inimi și ne face zeloși în slujire. Suntem conduși mai întâi la adevărata sursă - nu numai pentru că tot ajutorul și toate binecuvântările vin numai de acolo, ci și pentru că noi înșine suntem un slujitor binecuvântat pentru ceilalți numai atunci când inimile noastre sunt în părtășia cu Dumnezeu. Dacă venim de acolo de unde totul este plinătate, aducem întotdeauna ceva pentru ceilalți, dar nu și dacă venim de jos, unde nu există nimic. Fie ca Domnul să ne dea mult har, iubite frate, să fim noi înșine în comuniune cu Sursa în orice moment; astfel vom fi întotdeauna slujitori binecuvântați, chiar și în lipsurile și

deficiențele adunării! Și atunci vom învăța tot mai bine să simțim totul cu inima lui Isus și să tratăm totul cu har și dragoste. Orice altceva este inutil pentru adunare; toate judecățile, suspinele și plângerile noastre rămân fără binecuvântare pentru ea. Dar dacă venim în Numele lui Isus, dacă venim în spiritul și în atitudinea Lui, vom observa curând roadele binecuvântate ale acestui fapt. Am experimentat ceva din acest lucru și doresc să o fac din ce în ce mai mult. Dar o împărtășesc cu tine, iubite frate, în speranța că poate fi o binecuvântare pentru tine în poziția ta actuală. Știi că ai dragoste pentru adunare; dar știu, de asemenea, că este necesar ca dragostea noastră să abunde din ce în ce mai mult în înțelegere și cunoaștere.

Care este valoarea convertirilor copiilor?

Acum aș dori să spun câteva cuvinte despre un alt subiect al scrisorii tale. Tu scrii despre micul H., că inima lui a devenit mai rece față de Isus în ultima vreme. Acest mesaj m-a durut foarte mult, pentru că știi cât de mult țin la băiat. Iubitul Mântuitor l-a salvat atât de devreme și atât de repede din natura lui depravată. Am fost martor la acest lucru și mă gândesc întotdeauna cu drag la acele ore binecuvântate, dar mai ales la bucuria părinților. Dar sper cu încredere în Domnul că El îl va readuce curând pe calea cea bună. Cu toate acestea, îmi este greu să împărtășesc părerea ta în această privință, și anume că nu trebuie să acordăm prea multă importanță convertirilor din tinerețe. Eu, cel puțin, mă gândesc la ele în același mod în care mă gândesc la convertirile persoanelor în vârstă, și anume că orice convertire adevărată, fie că se întâmplă la un tânăr sau la un bătrân, este o lucrare a Duhului lui Dumnezeu. Mă bucur întotdeauna când Dumnezeu lucrează, fie că este vorba de copii sau de adulți, și am încredere deplină în lucrarea Sa. - De ce ne rugăm, atunci, pentru convertirea copiilor noștri, dacă nu acordăm multă valoare răspunsului la rugăciunea noastră? Pot să îți spun, iubite frate, că mă bucur enorm și Îl laud pe Domnul că El lucrează atât de mult printre copii în prezent și că răspunde atât de abundent la numeroasele rugăciuni alor Săi în această privință. Dar sunt convins, de asemenea, că opinia exprimată de tine este doar una temporară, la care te-au condus circumstanțele actuale. Știi că tocmai convertirile copiilor au fost până acum aproape de inima ta și că saluți cu bucurie lucrarea lui Dumnezeu printre ei.

Influența comportamentului părinților asupra stării spirituale a copiilor

Cu toate acestea, mesajele tale despre micuțul H. mi-au evocat alte gânduri serioase. Cred că adesea părinții credincioși și ceilalți credincioși în mijlocul cărora trăiesc astfel de copii sunt în mare măsură vinovați, dacă inimile lor se răcesc din nou. Copiii găsesc adesea foarte puțină hrană pentru sufletele lor în casa părintească. Există o lipsă de edificare, de încurajare și de îndemnuri corecte. Cuvântul lui Dumnezeu nu este abundent, așa cum avertizează Pavel; lipsesc, de asemenea, conversația edificatoare și părțasia sinceră. Pe de altă parte, inimile multor părinți credincioși sunt pline de îngrijorare și de neliniște cu privire la lucrurile pământești. Adesea, copilul aude toată ziua vorbindu-se numai despre lucrurile vieții de zi cu zi. El nu găsește niciun interes în ele, dar nici hrană pentru sufletul său. Acesta are nevoie de îngrijire și, adesea, nu este nimeni care să i-o ofere în mod corect, nici în casă, nici afară. În general, creștinii sunt prea puțin copilăroși pentru a se purta cu un copil într-un mod binecuvântat. Este oare de mirare că inima unui astfel de copil se răcește treptat? Dar o astfel de experiență nu este de obicei o admonestare serioasă și chiar o pedeapsă dureroasă pentru părinți? Fie ca Domnul să deschidă ochii multor părinți în această privință!

Roagă-te pentru copii

De asemenea, se întâmplă adesea, iubite frate, ca părinții credincioși sau în adunări să se roage mai mult pentru *convertirea* copiilor decât pentru *păstrarea* celor convertiți. Și aceasta este o mare greșeală. Nu se conștientizează suficient de profund faptul că copilul convertit și fiecare convertit are la fel de multă nevoie de harul lui Dumnezeu pentru păstrarea lui, așa cum a avut nevoie de el pentru convertire. Numai harul lui Dumnezeu ne poate converti și numai harul lui Dumnezeu ne poate păstra. Aceasta este convingerea mea totală.

Închei acum cu dorința cordială ca Domnul să ne dea mai multă lumină și mai multă înțelegere în toate, astfel încât să putem umbla întotdeauna după voia Sa plăcută. Fie ca harul Său să fie din belșug cu tine și cu poporul Său!

Te salută unit în dragostea lui Hristos, al tău G.V. Wigram.

Titlul original: „Ein alter, aber zeitgemäßer Brief“
din *Ermunterung und Ermahnung*, Anul 11, 1957, pag. 88.